

[Ministeren for offentlige Arbejder.]

som de ved Ministeriets Tilsagn om Tilskud kan faa Sikkerhed for at kunne gennemføre uden økonomisk Risiko, vilde Loven i Mindretallets Affattelse blive en Lov, der opfordrede Kommunerne til at være saa tilbageholdende med Arbejder som muligt og stillede dem absolut usikkert med Hensyn til den økonomiske Risiko for hvert nyt Vejarbejde, de vilde paabegynde. Det er derfor en Bestemmelse, som Regeringen absolut ikke kan give Afkald paa, og det er ogsaa kun Retfærdighed, at de Kommuner, der sætter større Arbejder i Gang til Forbedring af Vejnettet, fortrinsvis sikres gennem Refusionsbestemmelsen. Det er dette, det ærede Medlem og det ærede Mindretal i sin Betænkning kalder forkasteligt.

Nu har jeg undersøgt, hvorledes denne Sag forholder sig med Hensyn til Loven af 1927, og jeg ser heraf, at i det Forslag, som den daværende Regering fremsatte, fandtes i § 10, 4de Stykke, en Bestemmelse med Hensyn til de Udgifter, som man maatte medregne, saalydende:

„...heri dog ikke indbefattet de at Statsbidrag eller Motorafgiften afholdte Udgifter eller Udgifter, som dækkes ved Optagelse af Laan, der forrentes og afdrages af Motorafgiften“.

Det foreslog den daværende Minister, men i Loven, saaledes som den blev ændret her i Folketinget, udgik Bestemmelsen om, at Motorafgifterne ikke maatte medregnes, der staaar kun, at Statsbidraget ikke skal medregnes. Nu har jeg undersøgt, hvad der staaar i den Betænkning, der blev afgivet den Gang — jeg tror, det var det ærede Medlem Hr. Hedelund, der var Ordfører —, og der siges her om denne Ændring, hvorved man gik fra Regeringens oprindelige Forslag om, at Motorafgifterne ikke maa medregnes, over til, at de maa regnes med:

„Man har, som anført, ønsket at gøre Beregningsgrundlaget af Uddelingen af Vejudgifterne saa retfærdigt som muligt og har i saa Henseende stillet Ændringsforslagene Nr. 25 og 26“

— og Nr. 25 er den af mig omtalte Ændring. Altsaa-det, som det ærede Medlem og det ærede Mindretal nu kalder forkasteligt, har de selv indført som en Retfærdighedshandling i Loven af 1927. Og jeg ser heller ikke, andet end, at det er retfærdigt at sætte en Præmie paa, at der sættes Arbejde i Gang. Og naar vi saa gennem vor Ændringsforslag Nr. 18 begrænser, hvad den enkelte Kommune kan modtage i Refusion gennem Fordeling af Omsætningsafgiften og Motor-

afgiften i Henhold til § 9, 4de Stykke, til 80 pCt. gennem 8 paa hinanden følgende Aar, saa er dermed begrænset opad, hvad Kommuner, der udfører særlige Vejarbejder, kan faa dækket af deres Udgifter. Enhver Kommunalmand kan for øvrigt se, at vor Bestemmelse om de 80 pCt. er langt gunstigere for Kommunerne end Mindretallets Bestemmelse om dettes 80 pCt., idet Kommunerne efter Mindretallets Bestemmelse skal skæres af ved 80 pCt. Dækning i det enkelte Aar, selv om der Aaret før eller Aarene efter bliver en langt mindre Dækningsprocent.

Det sjette Principunkt i Mindretallets Betænkning er, at Mindretallet ikke kan gaa med til en tjaarig Revisionsperiode, men siger, at det maa anses for paakrævet, at en Revision sker snarest muligt — hvorfor de saa i deres Ændringsforslag alligevel vil vente til 1934, er jeg ikke rigtig klar over. For øvrigt vilde jeg tro, at hvis Mindretallets forskellige Ændringsforslag blev vedtaget, vilde en Revision være paakrævet længe forinden. Jeg har i mit Ændringsforslag foreslaaet, at en Revision af Afgiftsbestemmelserne skal finde Sted, naar Afgifterne er naaet til en saadan Størrelse, at samtlige Amts- og Sognekommuner kan faa mere end 80 pCt. af deres Vejudgifter dækket, og derfor har jeg ikke næret nogen Betænkelighed ved at slette enhver anden Revisionsbestemmelse, altsaa ogsaa Bestemmelsen om en Revision efter 10 Aars Forløb. Jeg maa altsaa af de af mig nævnte Grunde anbefale at forkaste Mindretallets Ændringsforslag.

Den afgørende Bestemmelse, der skiller Flertallet og Mindretallet, er som før sagt Bestemmelsen om, at Tilskuddet fra Vejfonden kan medregnes i Kommunens regnskabsmæssige Udgifter; det er den, der skal afgøre, om Loven skal fremme Arbejder til Udvikling af Vejnettet, eller om den væsentligst skal være en Vejudgifts-Refusionslov. Jeg skal ikke efterspore Venstres og de Konservatives Motiver. Jeg erindrer jo, at da jeg i Fjor forlod Regeringens oprindelige Vejarbejdsforslag om de 75 Mill. Kr. til Kommunerne og gik over paa den nuværende Lovs Grundlag, erklærede Venstres og de Konservatives Presse med ikke ringe Haan, at nu havde Regeringen maattet lade sine Vejmillioner ligge. Jeg har ogsaa hørt bl. a. det ærede Medlem Hr. Krag under Kriselovforslagets Behandling her i Folketinget meget stærkt forsikre, at vi, altsaa Regeringen, ikke havde tilvejebragt for to Øre Vejarbejder ved vore Forslag, alt stam-